IO. BAP. PIGNAE ORATIO IN

Funere BARBARÆ *natę Reginę Hungarię ac Boemię,*

ARCIDVCIS AVSTRIAE,

Ducis Ferrariæ.

Habita Ferrariæ IX. Kl. Octob.

M. D. LXXII.

QVEMADMODVM, Alfonſe Princeps ſi vnica dies ſerena fulſerit, nõ ideo aduenïſſe ver arbitramur, cum longo tẽpore cõtinuato, quo ſol quotidie vires acquirat ſeq́; nitentem prębeat, opus ſit omnino; ita nec fœlicitas humana ex paucis ſed ex multis perpetuis pręclaris actionibus iudicatur. Hæc quidem ſerenitas, cœli perturbationi, vt beatitudo miſerię oppoſita, ſi animi trãquillitatẽm reſpicias, diuinę quoquè fœlicitati conuenit. hoc eſt illi cuius nobiſcum eſt cohæres, quam nos edocuit, qua apud Deum patrem pro nobis intercedit Chriſtus mundi Seruator. nam ſi ſedandæ ſunt affectiones vt mens liberè poſsit imperare atq; animus tuta quiete perfrui, noſq; inde hoc modo morigerati ac ciuiles appellari valeamus, quanto magis acceſſuri cœleſti virtute in veram patriam cœlorum ac Dei puritatẽ induere debemus? Si vero ſerenitatis nomine fortunæ proſperitatem intueamur, atq; ita affluentibus bonis externis is abſolutè fœlix dicatur, qui nullis commodis indigeat, vtaturq́; ſecundo rerum omnium curſu, non hæc humana fœlicitas eadem eſt apud Chriſtifideles cum diuina. quinimo ei penitus aduerſatur. quis enim infimi huius orbis delitijs obrutus reſipiſcet? quis proprijs viribus fiſus ad altiſsimum implorandum auxilium conuertetur? ſi tentationes, ſi perſecutiones, ſi omnes corporis cruciatus pertulit, qui prorſus innocens, qui nulla prorſus labe maculatus vnus & idẽ De-

us & homo erat, qui noſtrũ caput, noſtra lux, noſtra ſalus fuit, nos tãti magiſtri, tãti Ducis indigni imitatores cœca ac temeraria cupiditate omniq́; libidinũ genere incenſi, ardorẽ huiuſmodi vigilijs, abſtinentia, pijs meditationibus, tolerantia rerum humanarum, contemptione fortunæ comprimendum atq́; reſtinguendum non cenſebimus? non id potiſsimum cogitabimus cauteq́; decernemus, mali fomentum varia hominum ſocietate, prauo Dęmone ac corporeo ſenſu ſubminiſtrante? Serenus animus in Sereniſsima BARBARA Auſtriaca nata Regina Hungariæ ac Boemię, tua Alfonſe Princeps coniuge, cuius exequias, funebri hoc apparatu, hac luminũ copia, hoc ſacelli ſqualore, mœſtiſsime proſequeris, ita clarè ac perſpicuè elucebat, vt a facie minus celaretur, quam ſi facies velamen eſſet. emanabat propterea illa affabilitas quanq́; grauis placidiſsima, illa erga bonos benignitas, erga miſeros commiſeratio, ille perpetuus bonitatis ac morum facilitatis, vitæq; humilis tenor, nulla ſeueræ frontis ſuperbia, nulla turgidi animi elatione in eius maieſtatis decoro impeditus: cuius quidẽ recordatio, quo lętiori corde ac vultu Pricipem noſtrã humaniſsimam ſpectabamus, citiusq́; noſtra Principe orbati fuimus, pro qua templa fuere tam frequentia, tot matronarum procerumq́; ſuſpiria, tot pię paruulorum lachrymæ, tot vrbis totius deprecationes effuſæ, eo magis animum cuiuſq́; percutit. Non ipſa, ſanguine & virtute Sereniſsima, illam fortunæ ſerenitatem affectauit, quę morituris oculis micat, ſplendoremq́; æter-

num eripit. Ac votis planè eius (vota hæc erant quaſia indicarunt etiam & ſoſpites & decumbentes Margarita atq; Eliſabet ſorores, angoribus infracto animo perfici) cœleſtis Pater aliqua ex parte reſpōdit. at qua exparte? extrema nēpe, quæ ſolet eſſe terroribus plena extremis ac difficillima. nam cum paterna origine ex Meroingis vetuſtiſsimis Francorum Regibus, & ex tam longa Cæſarum ſerie deſcendat: Cæſarum proneptis, filia, ſoror; materna autē ex celeberrimis Iagellonis omnium penè ſeptentrionalium prouinciarum Regibus: cum nulla vnquam infortunia in Oenipontis aula, quaſi in ſacrario educata, perſenſerit: cū Principi cōiuncta fuerit ſtirpis, animi & rerum geſtarū nobilitate tam excelſo (liceat mihi in ore tuo Princeps noſter laudū tuarum particulā attingere, qua prætermiſſa vxor tua dilectiſsima defraudaretur) cum in ipſo Principatu omnium veneratione ac cultu fortunatiſsimè vixerit, ſi non cōtrarijs fortunę caſibus iactata fuit, naturali ægrotatione in quatuor menſes producta ac ferè ſemper letali, ſemper verò natura ipſa oppreſsa ac reluctāte, ſēper numeroſa morbi ſęuiſsimi familia ſuccreſcēte: interioraq; omnia inuadente, fuit vſq; ad ſupremū vitæ diem cruciata ac conſumpta. Sub tanto onere, in tam ingenti certamine defeciſſet humana prudētia, qua pro noſtris viribus in proſperis officia publica & priuata explemus tēperantes ac fortes: & ī aduerſis quę vinci poſſunt vincere conamur, quæ ſunt inſuperabilia patiēter ferimus. Defeciſſet hęc prudētia. ſæpe enim ſi in altero fortunę ſtatu eſt integra:

manca eſt in altero . ſi a leuibus nõ confunditur: extin gui poteſt a grauibus. Defeciſſet hæc prudẽtia. nã fortiſsimi viri mortẽ quidem non ſolum pulchrè ſuſtinent ſed audacter aggrediuntur atq́; aſpernãtur. dolori tamẽ diuturni temporis intenſo nunquam intermiſso atq; intolerabili, ſi corporis, nõ animi robore reſiſtunt. ſi nõ ſemel firmi in propoſito cõtra vim moleſtię ſe permanſuros ſibi ipſis pollicentur, non ſemel infirmi de propoſito decidunt. Defeciſſet hæc prudentia. ſi quidem rerum omnium opifex, ſummusq́; noſter Parens eam conditionẽ conſtituit, vt creberrima calamitatũ ſeges diuina ope nõ accedẽte, nulla acuta validi meſſoris falce ſecari poſsit. Charitatis arma ſunt induenda. cedant Vulcania arma, ancylia, fabulę. cedat militię cuiusq́; ars: cuiusq́; ſenatus conſilium. cedãt ſapientiſsimorũ gymnaſia. Charitas,charitas inquã,vna charitas excellẽti ſupremoq́; gradu nõ ſimulatione,non violentia, non vllo modo humanitus: omnino diuinitus benigna eſt: patiens eſt. atq; ideo,vti amicis,cõſanguineis, facultatibus, tectis, veſtimẽtis, cibo expoliamur: indigẽtibuſq; omnes fortunas noſtras charitate Dei gratia elargimur,animam abijcimus; ita inopes, anguſtijs perſtricti, languẽtes, male affecti ac proſtrati, charitate omnia Dei gratia ſufferimus. B A R B A R A noſtra hac perfectiſsima virtute, ad quam ab ineunte ętate ſatagẽdo ſe compoſuit: qua a Deo ſuffulta fuit,exẽplo Barbarę Chriſti martyris ob ingẽtiſsima ſupplicia tyrãnicę in illã manus inter Diuas connumeratę, aduerſę valetudinis, imo leti cõtinui

ſæuitiam cum Chriſto, ſæpe Chriſti ſacramentis, ſemper Chriſtianis precibus fortiter debellauit. ſententiam illam vti veram teſtificata, non grauiora eſſe carnificum tormenta, quam interdum cruciamenta morborũ, nec minus in hiſce quam in illis fortitudine martyribus viã eſſe ad cœlũ patefactam. O admirabilem cõtra tot horribiles mortis aſperrimæ facies firmitudinem. O eximiã beatę glorię ſpem nunq̃ ſucciſam, nunq̃ exſiccatá, nunq̃, langueſcentem: perpetuo in ſinum ac fontem perennis clementię viridiſsimam. Nunc in ſuperis, non vt nata Regina Hungarię ac Boemię, ſed vt membris emortua & ſpiritu in Chriſto renata, clariſsima Dei glorioſi ancilla, veré regiam conſecuta eſt coronam. Nunc in ſuperis quo hic erat animi nitidioris, eo puriſsima beatitudine eſt auguſtior: ac quo magis hic erat in obſcuris & acerbis ſtratis afflicta minuſq; proſperitatibus ſplendeſcens, eo magis ſublimiori loco voluptate ſuauiſsima perfunditur. Nũc in ſuperis trinum & vnum Deum orat, vt occaſio ferat, poſse fratrem Imperatorem Maximilianum inuictiſsimũ Sanctiſsimo Pontifice idem orante, idem quàm maxime cupiente, idem totis viribus contẽdente, ſanctiſsimo cum alijs fœdere aduerſus communem & Chriſti hoſtem coniungi: vt ambo Reges eiuſdem Imperatoris generi arma aduerſus eundem hoſtem pari animo conuertant. Regina, quę in verę aurorę regia roſeis regalibuſq; genis auroram ſuperas, lachrymas terge, ſuſpiria mulce, quibus inferiores ſupernaſq; auras te decedẽte inficimus ac verberamus. Re-

gina,quæ a ſummo Rege deſcendens , regium culmen conſcendiſti, animos mœrore tabentes recrea.ad te immortalem mortalium pectora dirige. mentē luminibus tuis ſolatam foue. Regina,quę angelorum regimini cœlitumq; Rectori inhęres ac de cœleſti ſpecula nos tibi addictiſsimos reſpicis,vt pulſa noſtrarum tenebrarum caligine luce creſcente atq; in Deo amplificata æternæ vereq; ſerenitatis iter nobis aperias,te ſupplices deprecamur. DIXI.